

Míla Pangrácová – scénář k rozhlasové reportáži

Průvodní slovo: Daniela Perst, Amelie Fišerová, Amélie Ella Křížová a Barbora Zelená

Miloslava Pangrácová, rozená Trojanová, se narodila 21. května 1937 v Říčanech v domě, ve kterém bydlí dodnes. Druhou světovou válku i přes mladý věk hodně vnímala. Na zahradě měli vykopaný veliký kryt, do kterého se schovávali. A jak prožívala ukončení druhé světové války?

„Tak pak si pamatuju, že tady po tý silnici jezdili kolony těch Němců pryč... Nahoru, někam, ale chtěli jet do Benešova a chtěli jet, aby je zajali Američané... A hrozně mi teda vadilo to, že teda ty Američané vlastně přijeli do Prahy a voni by tu Prahu bejvali vosvobodili, a měli to zakázaný, tak se museli vrátit zpátky do Plzně.“

Ani doba po válce však nebyla jednoduchá. Volby vyhráli komunisté. V roce 1948 zemřel Jan Masaryk.

„Moje maminka prostě řekla, pro mě to bylo svatý, co říkala moje maminka... Řekla: Tak nám zabili Honzu Masaryka. A já tu maminku slyším do dneška, jak to řekla: zabili nám Honzu Masaryka.“

Míla navštěvovala gymnázium. Bavilo ji také vystupovat a cvičit se Sokolem, se kterým cvičila dodnes.

Její snem bylo stát se učitelkou, a to se jí také podařilo. Úspěšně dokončila studium na Karlově univerzitě. Studovala český jazyk a tělocvik. Také je doktorka pedagogiky. Jejím oblíbeným autorem byl Jaroslav Seifert. Byl pro ni tak důležitý, že se později zúčastnila i jeho pohřbu. Dokonce má i všechny jeho knihy.

Její kariéra ale nebyla ze začátku snadná. Nejprve ji nechtěli kvůli politickému názoru nechat učit v jejich rodných Říčanech. Učila v Mukařově a na dalších místech, v osmdesátých letech přešla na učiliště.

„Rok 1968 byl strašnej to bylo něco příšernýho, co se stalo. Já jsem byla zničeněj člověk úplně. Já jsem vzala rádio, votevřela jsem okno dokořán a to rádio jsem tam pustila, jak ta Praha volala o pomoc, jako že přijeli Rusové a že nás tady prostě začli okupovat.“

A jak prožívala 17. listopad 1989?

„V roce osmdesát devět jsem seděla u televize náhodou a najednou tam šel šot a já jsem nevěřila svejm vočím (bylo to v pátek večer), že tam je bílá helma, vobušky a ted' že tam někoho mlátějí. Dělo se, že na Národní třídě mlátili studenty.“

A byla jste tedy potom na té demonstraci?

„Ano, na učilišti jsme šli s klukama stávkovat. Pak jsme jezdili do Prahy na Václavský náměstí, který bylo naplněný do posledního místečka. Pak jsem byla i na té velikánské demonstraci na Letný. Prostě všude jsme jezdili a cinkali.“

Po svobodných volbách v roce 1990 se Miloslava Pangrácová dostala do zastupitelstva, i když to vůbec nečekala. Nakonec tam byla skoro 18 let. A jaké je její životní motto?

„Radovat se z každého dne a s pokorou přijímat radosti a těžkosti života. – Země česká domov můj.“